

D ů v o d y:

Stěžovatel se domáhá obnovy usnesení soudu první stolice, jímž byla jeho žádost věcně vyřízena. Než jeho stížnosti vyhověti nelze a právem soud druhé stolice ono usnesení zrušil. Ovšem ani rozhodnutí druhé stolice nerozřešilo otázku příslušnosti správně. Soud druhé stolice má totiž za to, že peníz, jehož přiřknutí vymáhající věřitel žádá, je částí útrat výkonu exekuce, které bylo stanoviti soudem exekučním, a řešil proto otázku, který soud by podle zákona měl jako soud exekuční zakročiti. Než o tuto otázku tu nejde. Peníz 47.491 Kč 85 h. není částí útrat exekučního řízení ve smyslu Šu 74 ex. ř., totiž útrat žalobci soudním vymáháním práva proti dlužníkům vzešlých. O těch by ovšem podle Šu 52 c. ř. s. a Šu 78 ex. ř. rozhodoval soud exekuční, u kterého řízení bylo prováděno. Vymáhaný peníz je však částí z á l o h y určené podle Šu 353 odstavec druhý ex. ř. k hrazení n á k l a d ů s v y k o n á n í m v y n u c o v a n é h o č i n u spojených. O nároku, aby taková záloha byla povolena, rozhoduje podle právě řečeného místa zákona soud k povolení exekuce příslušný. Týž je pak ovšem také příslušný tehdy, když nárok na povolení zálohy byl podán dodatečně jen jako doplněk onoho původního nároku. To na jeho povaze ničeho nemění a podle této nemůže se proto státi předmětem rozhodování exekučního soudu, povolaného podle Šu 52 c. ř. s. a Šu 78 ex. ř. jen k určení útrat exekučních v užším smyslu slova v Šu 74 ex. ř. blíže vyznačeném, nýbrž je o něm rozhodovati soudu exekuci povolivšímu. Jest proto v tomto případě, v kterém exekuci povolil krajský soud v Chebu, k rozhodování o sporném návrhu příslušným týž krajský soud. Ježto v řízení exekučním je podle Šu 44 j. n. k příslušnosti soudu přihlížeti v každém období řízení — tedy i v řízení opravném — z úřední povinnosti, bylo věc — třebaže teprve soudem třetí stolice — přikázati z moci úřední krajskému soudu v Chebu.

Čís. 3524.

Nepřípustnost pořadu práva pro nárok obce o zaplacení příspěvků na udržování zařízení, jež jsou sice ve všeobecném zájmu, z nichž však někteří majitelé živností mají zvláštní hospodářský prospěch.

(Rozh. ze dne 26. února 1924, R I 111/24.)

Žalovaný provozoval dopravu autobusy z W. do R. Proti žalobě obce W., již se na něm domáhala úplaty za používání silnic, namítl žalovaný nepřípustnost pořadu práva. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl, r e k u r s n í s o u d zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Právo obcí, vybíratí příspěvky k zřízení, po případě udržování takových zařízení, která jsou sice ve všeobecném zájmu, ze kterých však

někteří majitelé živností mají zvláštní hospodářský prospěch, je založeno na zákoně ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n., o přechodné úpravě finančního hospodářství obcí. Podle jeho §u 26 mohou tyto příspěvky záležitosti buď v jednorázových příplatcích nebo v příplatcích se opětujiících a mohou býti buď — jako v tomto případě — smlouveny v dohodě se zájemníky, nebo, nedojde-li k dohodě, ustanoveny se schválením vyššího úřadu dohlédacího. Netřeba obšírně doličovati, že i v případě dohody jde o veřejnoprávní poměr mezi obcí jako nositelkou veřejné moci a jednotlivci, podřízenými této její moci, jako moci nadřízeného veřejnoprávního svazku a nikoliv o poměr, v němž by jednotlivec a obec, přes to že je veřejnoprávním svazem, vystupovali proti sobě na rovné půdě zákona jako rovnoprávné podměty právních poměrů, pro které nepřichází v úvahu, zda jednotlivec je náhodou také členem tohoto veřejnoprávního svazu. Je tu podnikatel — jednatel — v pravdě pouhým předmětem opatření, které obec jako veřejnoprávní svaz činí ve všeobecném zájmu, jsouc k tomu právě pro svůj poměr nadřízenosti nad jednatelcem-podnikatelem oprávněna nebo dokonce povinna. Tomu nevádí, že obec odvozuje svůj nárok ze smlouvy, neboť i poměry práva veřejného se upravují smlouvami (na př. smlouvami mezinárodními). Veřejnoprávní povaha práva k požadování oněch příspěvků vysvětluje nad to i z §u 41 zák. čís. 329/21 sb. z. a n., jenž ustanovuje, že příspěvky po rozumu ustanovení §u 26 předpisuje obecní starosta a vybírá je orgány obecními a že příspěvky, včas nezapravené, starosta dobývá podle předpisů, platících pro dobývání nezapravených přímých daní. Že i v tomto případě žalobkyně sama svůj poměr pokládala za poměr veřejnoprávní, plyne jasně z její upomínky ze dne 12. září 1923, v níž žalovaný peníz označuje za poplatek a se dokonce výslovně k odůvodnění své legitimace dovolává zákona čís. 329/21. Jde-li — jak doličeno — o poměr veřejnoprávní, jest věc podle §u 1 j. n. odňata řádným soudům, vykonávajícím soudní moc jen v právních věcech občanských.

Čís. 3525.

I osoby, jimž byl chovatelem svěřen dohled na zvíře, mohou se na něm domáhati náhrady škody dle §u 1320 obč. zák. Zákon stanoví tu domněnku zavinění chovatele zvířete a jest na něm, by ji vyvrátil protidůkazem, že se náležitě postaral o potřebné opatření zvířete neb o dohled na ně.

(Rozh. ze dne 26. února 1924, R I 113/24.)

Žalobu zaměstnance na zaměstnavatele o náhradu škody, ježto byl žalobce koněm žalovaného kopnut, když koně ve stáji krmil, procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.